

en noget anden Stilling end Tjenestemændene, og efter Ministerens Opfattelse, saaledes som jeg forstod den den Gang, maatte jeg anse det for udelukket, at der vilde blive indbragt et Lovforslag i den antydede Retning. Nu har den højtærede Minister imidlertid indbragt dette Lovforslag og, saa vidt jeg kan se, paa den Maade, at alle Partier paa Forhaand har givet deres Tilslutning til Forslaget. Der kunde nok paa enkelte Punkter være et og andet at indvende; jeg maa dog for mit Vedkommende erkende, at jeg kan give baade de foreslaaede Satser og de Principper, hvorpaa Lovforslaget er bygget, min fulde Tilslutning. Spørgsmaalet om Invaliderne, som jeg ogsaa for saa vidt kan sympatisere med, mener jeg helst bør udskydes. Jeg tror, at der indenfor de Kredse, der skal nyde godt af dette Lovforslag, er Forventninger om, at man snarest muligt gennemfører det. Indenfor mit Parti nærer vi heller ikke Ønske om en Udvalgsbehandling, og jeg kan for mit Vedkommende give min Tilslutning til, at dette Lovforslag uden Udvalgsbehandling gaar gennem Tingene. Jeg skal paa det bedste anbefale, at man fremmer det hurtigst og velvilligst.

Finansministeren (Brandes): Jeg skal til det ærede Medlem fra Lyngby (Abrahamsen) sige, at naar jeg i Fjor Sommer stillede mig mindre velvillig med Hensyn til at bringe Spørgsmaalet om Dyrtidshjælp til Pensionister ind i den Forhandling, vi førte om Dyrtidshjælp til Statstjenestemænd, var det af to Grunde. Den første var, som jeg ogsaa den Gang udtalte, at Forholdet fra Statens Side forekom mig et andet overfor de i Statens Tjeneste arbejdende Personer end overfor Personer, der har afsluttet deres Arbejde i Statens Tjeneste, og som Staten en Gang for alle har gjort op med. Den anden Grund til, at jeg uvilkaarligt kommer til at stille mig anderledes i Januar Maaned end i August, er den, at jo længere den Tilstand, vi i Øjeblikket har, varer, jo længere Krigen varer, desto mere kommer vi til at tage mange Forhold op til Overvejelse, derunder ogsaa Spørgsmaalet om Hjælp til forskellige Personer, hvilket Spørgsmaal man bedre kunde afvise i Sommer, da vi første Gang behandlede Sagen. Denne rent menneskelige Forklaring tror jeg, at det ærede Medlem vil forstaa.

Hvad selve Lovforslaget angaar, maa jeg sige, at ogsaa jeg har den Opfattelse, at efter den foregaaende Forhandling mellem

Finansudvalget og mig, og efter at alle Partier udtrykkeligt har tiltraadt netop det her foreliggende Forslag, vil der ikke let fra noget Partis Side kunne rettes væsentlige Indvendinger mod Forslaget eller gøres Ændringer i det af finansiell Betydning. Naar der derfor nu klages over, at Satserne ikke er større, at det ikke drejer sig om rigeligere Beløb, vil jeg dertil sige, at jeg tror, at disse Satser er i Overensstemmelse i alt Fald med Satserne i den Lov om Dyrtidshjælp, som blev vedtaget af det høje Ting i Sommer, og det er mit Forsvar for den Maade, hvorpaa Satserne er stillede op. Derfor synes jeg ikke, at det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) nu burde fremdrage det Spørgsmaal om Satsernes Forhøjelse og sætte det i Forbindelse med, at jeg havde sagt, at dette Lovforslag ikke vel kunde forlade Folketinget ringere, end jeg har fremsat det, thi dette hentyder til, at jeg fremkom med et Dyrtidstilslægsforslag i Sommer, som desværre — det mener jeg endnu — blev forringet i Rigsdagen. Jeg mente det rigtigt og nødvendigt for Finansministeren at modtage det, de to Ting enedes om, men i og for sig var jeg ikke fremkommet med det Lovforslag, jeg fremkom med, hvis jeg ikke havde ment, at den foreslaaede Maade, hvorpaa man vilde komme Tjenestemændene til Hjælp, var den rigtige.

Der er nu bragt to andre Spørgsmaal ind i Forhandlingen af det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) ligesom af det ærede Medlem fra Ringkøbing (J. C. Christensen), som i øvrigt mente, at Lovforslaget havde været til Udvalgsbehandling og derfor var afgjort. Ogsaa dette ærede Medlem nævned i alt Fald det ene af disse Spørgsmaal. Det ene Spørgsmaal var Invalidespørgsmaalet. Jeg har ment, at Invaliderne som saadanne ikke kunde medtages i dette Lovforslag af den simple Grund, at de ikke kan behandles paa samme Maade som Pensionisterne, for det første fordi deres Forhold til Staten er et helt andet end Pensionisternes. Disse er Statstjenestemænd, som Staten giver en Efterløn for deres udførte Arbejde. I og for sig kunde dette indrettes paa meget forskellig Maade og er ogsaa af Lovgivningsmagten indrettet paa meget forskellig Maade. Derimod gives der Invaliderne dels en aarlig fast Understøttelse, dels en midlertidig for den lidte Skade, hvis den er sket i Statens Tjeneste, og man maa jo baade for Krigs- og Fredsinvalidernes Vedkommende sige,